

VASADI PÉTER

Indulás előtt

*Kikötöttek part mellett a hajósok.
Némelyik balra a horgonyt messze
kidobta.
Fölemelkedik tengerből az éj, mint
egy óriás cet, fröccsenés nélkül,
feketén.
Mire ideér, megkékül fönt
a basa, s beleállnak apró
szigonyok.
Roppannak a hajótestek, nekiütődve
a keményre tömött gumizsákoknak,
mik cölöpökről lógnak örökös
szorításba.
Féken tartott lázadás vízszagát érzem.
Léptek alatt rugózik s nyikorog a
híd,
megy abszintezni a matróz. Behúzza
a vállát. Fölhajtva a gallérja. Öklei
zsebben.
Füttyögve húznak el fölötte a sirályok.
Kerek ablakban lámpa ég a hajófaron.
Térképre
görnyed valaki, ősz feje villog;
méri
a holnapi út esélyeit és a vihar-
zónát.
Át kell rajta haladnunk. A fővitorla
leeresztve. Csattog a zöld zászló a
magasban,
vergődés tördeli fehér karikáját.
Nincs semmi különös. Csönd forr
alattomosan.
Tükrös a víz. Lent csupa halál,
harapás. Villámgyors legyezőkként
nyílnak
a haltömegek. Állok a part ő-
kövein, nagy-nagy bizonyosságban,
egyedül.*